

Лист від загубленої адресатки

**А може, я та сама адресатка?
Немає нині фото чи портрета,
А час летить, немов стрімка комета,
Як той струмок, де потемніла кладка,
Де кушири звиваються шовкові.
Довкруг доріг, стежок улюбім краї!..
Нас вабили далекі небокраї,
Як таїна у поетичнім слові.**

I

А може, я та сама адресатка,
Загублена в потоках часових?
Ще в Корсуні шум потяга не стих...
Лишився вірш і поетична згадка
Про гімназиста - юного поета,
Про ліс, що ввесь суницями пропах,
Про ластівчиних крил легенький змах.
Немає нині фото чи портрета...

II

Немає нині фото чи портрета
Тієї дівчини, що плавала в човні,
Ундини, що мов снилась уві сні,
Де вірші Гамсуна чудового і Фета,
І річка забуття, чарівна Лета,
Забрала тих ясних хмарин дощі,
Що падали веселками в кущі.
А час летить, немов стрімка комета!

III

А час летить, немов стрімка комета!
Я пам'ятаю воду з джерела,
Що вирувала і струмком пливла,
В'юнка і ніжна - юності прикмета.
І невеличка трав'яна загатка,
Мов дзеркало небесне, озерце.
Ніколи не дано забути це,
Як той струмок, де потемніла кладка.

IV

Як той струмок, де потемніла кладка.
Верба рясна, немов готичний храм,
Сучасне Із минулим сам на сам.
Дорога далі, стрічкою посадка,
Ранкові літні зорі пурпурові,
Цвіте бузок над Россю вдалині.
Тут скелі, там пісок на міліні,
Де кушири звиваються шовкові.

V

Де кушири звиваються шовкові.
Каштан Шевченка, Рильського сліди!
В задумі парком Корсунським пройди,
На щастя срібній річці, як підкові,
Повідай мрій високих водограї
Про Білі острови між берегів.
Плин річки не змінився, не змілів.
Довкруж доріг, стежок улюбім краї!

VI

Довкруж доріг, стежок улюбім краї!
По рунах колій потяг - наче птах.
До Фастова його найближчий шлях,
А далі - коні й путівці безкраї,
І цвіт троянди у любовнім раї,
Червоний поміж гострих колючок.

До щастя ми зробили перший крок.
Нас вабили далекі небокраї!

VII

Нас вабили далекі небокраї!
Людського щастя формули живі
Лишилися в незім'ятій траві
Та в небесах, у ластівчиній зграї.
Надросся у смарагдовій обнові,
Навіки юне, хоч летять роки.
Загублена адреса на віки,
Як таїна у поетичнім слові.

VIII

Як таїна у поетичнім слові,
Волосся темне, пригорща легка
І на прощання піднята рука
На знак тієї юної любові.
У різнотрав'ї незабудок латка,
Далека пісня, запах полуниць
Та обриси подаленілих лиць...
А може, я та сама адресатка?

СОН-ТРАВА

Всміхалася веселооко
Квіточка сну в моєму сні:
- За ніч ти виросла, нівроку,
Як я, буває, навесні.

Частенько сниться флори цвіт,
Якому уже літ та й літ.
І ботанічні ці дива -
У вірші, як вінку, слова!